

„Mám atraktívne povolanie, ako som už spomenul. Každého to zaujíma, preto hovorím o tom. Takmer v každom vysielaní sa mi podaria nejaké bonmoty, ak viete, čo to je, som v tom dobrý. Dokážem fantasticky pracovať s hlasom, takže aj trošku žartujem, posadím hlas nízko, potom zase vysoko, viem napodobniť rôzne povahy a tak.“

„Ste si istý, že sa to vašim partnerkám páči?“

„A teda? Je to neutrálna téma, v každej rubrike o zoznamovaní sa píš, že treba vybrať neutrálnu tému. Som aj vtipný a bezprostredný. Podľa mňa by som toto mohol prednášať. Vidíte, to nie je zlá myšlienka, a nazval by som to Kurz čarovnej zoznamovacej konverzácie. Čo myslíte, chytilo by sa to?“

„Viete, pán Valent, je správne, ak má človek rád sám seba. Je to dôležitý predpoklad na to, aby žil v harmónii. Ak však má rád iba sám seba, ťažko k sebe nájde polovičku.“

„Naznačujete, že problém je vo mne?“

„Jediná rada, ktorú vám môžem dať, je, aby ste sa na najbližšom stretnutí s potenciálnou priateľkou sústredili viac na ňu ako na seba. Takto to vyzerá, že by vám stačilo dať si pred seba zrkadlo a mali by ste na celý večer o zábavu postarané.“

„Vám sa to ľahko povie, ale o čom sa mám s nimi baviť?“

„Rozhodne vám odporúčam vynechať tému ‚ja‘. Venujete jej priveľa pozornosti.“

Keď Peter Valent odišiel, Tamara mala pocit, že bude musieť zavolať Norike a ospravedlniť sa. Muži sú viac ženami, ženy viac mužmi. Jej teória o kríze mužstva sa začínala potvrdzovať. Ešte ani nestihol prísť ďalší klient, a dostala od neho es-

emesku. *Môže sa muž zamilovať do ženy za hodinu čistého času?* Tamara pozerala na displej mobilu mierne zaskočená. Hádam si ten človek nemyslí, že týmto na ňu urobí dojem?

Nela ešte stále zotrvala skôr v levitačnom ako v aktívnom sede.

„Koho máme teraz?“ ujasňovala si nasledujúcu stránku Tamara.

„Carmen Valentová.“

Odišiel Valent, prichádza Valentová – Tamara sa videlo vtipné, že má po sebe dvoch klientov s identickým priezviskom.

„Opustil ma, pani doktorka.“

Tamara vedela, čo je vo veci. Bolo jej ľúto ženy, ktorá nakoniec predsa len musela prehltnúť horkú pilulu manželovej nevery.

„Ako to znášate?“

„Možno neuveríte, ale istým spôsobom sa mi uľavilo. Tá neistota, či to spraví, bola horšia ako to, že teraz som si už na čistom.“

Tamara poznala ten stav z rozprávania klientov. Stretla sa s podobným konštatovaním v prípadoch nezvestných príbuzných. Rodina, ktorá netušila, čo je napríklad s ich dieťaťom, nesmierne trpela. Neistota bola horšia ako správa o prípadnej smrti. Nevedieť, kde je dieťa, čo s ním je, či netrpí, nečaká pomoc, či majú ešte dúfať, alebo už nedúfať, je psychicky abnormálne vyčerpávajúce. Podobné muky prežívala posledného pol roka aj Carmen Valentová. Úľavu jej priniesla až istota, hoci bolestná.

„Ako ste vyriešili s manželom rodinné záležitosti?“

„Povedal, že v žiadnom prípade sa so mnou nechce rozviesť. Z bytu odišiel on, platí všetky účty. Takže v podstate sa zmenilo len to, že som teraz stále sama a viem, že žije so svojou sekretárkou.“

„Hneváte sa naňho?“

„Hnevám ako hnevám.“

„Prosím?“ Tamara zostala zaskočená. „Veď ste bojovali ako levica.“

„To áno, lebo som si nedokázala predstaviť, čo bude.“

„Strach často býva iracionálny a neraz vzniká ako dôsledok toho, že nevieme odhadnúť, čo bude nasledovať, že sme postavení pred neznáme veličiny.“

„Niečo vám teraz poviem, pani doktorka. Dúfam, že sa mi nebudete smiať.“

Carmen Valentová sa posunula na kraj sedačky, mierne sa predklonila, aby podčiarkla sprisahanecký tón.

„To nie je len tak, mať o dvadsať rokov mladšieho manžela. Kým som bola mladá, bolo to v poriadku. No s pribúdajúcim vekom som si stále viac uvedomovala, že musím o seba dbať. Vždy som ráno vstávala skôr ako on, aby som už bola nalíčená, učesaná, nahodená, keď sa zobudí.“

Tamaru jej úprimnosť dojala. „Teraz môžete behať doma v rozgajdaných teplákoch a s neumytými vlasmi.“

„Presne! Je to pocit slobody, ktorý som roky nepoznala!“

„Ale nepreháňajte to. Keď je človek v dôchodkovom veku, je dôležité, nesmierne dôležité, aby nestrácal sociálne návyky.“

„To nehrozí. Vždy som o seba dbala a tak to bude aj naďalej.“

„Ako trávite dni?“

„Nuž, niečo som si musela nájsť. Prihlásila som sa v krízovom centre ako dobrovoľníčka. Pomáham ženám, ktoré sú samy s deťmi. Robím opatrovatelku.“

„Aký máte zo seba pocit?“

„Že zase žijem, pani doktorka. Ten vzťah beztak bol už dávno mŕtvly, panicky som sa držala niečoho, čo mi už neposkytovalo ani lásku, ani pocit životnej užitočnosti.“

Keď Tamara vyprevádzala Carmen Valentovú, objala ju. „Mám z vás radosť.“

„A ja som rada, že som vďaka vám pochopila, že zmien sa netreba báť. Niečo môže vyzeráť ako katastrofa a v nasledujúcej chvíli sa tá istá situácia môže ukázať ako dobrodenie.“

„Máme dnes ešte niekoho?“

Nela už bola pobalená na odchod. „Máme, ale musím ísť, dohodla som si rande s tým druhým. Chce ma utešovať.“

„Vy ste druhému frajerovi povedali, že vás nechal prvý frajer?“

„A čo je na tom? Je šťastný ako blcha, že budem iba jeho.“

„Tak sa choďte dať utešovať, ale predtým mi ešte pripomente, koho to máme.“

Nela otvorila objednávaciu knihu na strane, kde mala záložku. „Kratochvíl a nejaká Jana Budínska.“

„To je už dnes?“ uisťovala sa Tamara.

„Minulý týždeň sa to prehadzovalo na tento týždeň, inak to malo byť budúci týždeň,“ hlásila Nela.

„Dobre, dobre, asi som si to zle zapamätala.“

Tamara otvorila zložku Juraja Kratochvíla. Prezerala si zápisy zo všetkých sedení, ktoré mali. Nič nenasvedčovalo, že

by jeho polepšenie bola len krátkodobá záležitosť. Nedávno sa na istej konferencii stretla s riaditeľkou hospicu, kde pracoval. Nevedela ho vynachváliť.

Ako prvá prišla vdova po mužovi, ktorého Juraj Kratochvíl zabil. Tamara zámerne naplánovala toto stretnutie skôr, aby mali možnosť porozprávať sa osamote.

„Som veľmi rada, pani Budínska, že ste sa rozhodli prísť.“

„Mnohokrát som si hovorila, že by som sa s Jurajom mala stretnúť. Viem, že je už z basy vonku.“

„Prečo ste mali potrebu stretnúť sa s mužom, ktorý vám takým fatálnym spôsobom zasiahol do života?“

„Chcela by som vedieť, prečo to spravil.“

„On vraví, že to bola nehoda, že sa pobili, boli nadrogovaní.“

„Tomu neverím. Boli ako bratia. Všetko robili spolu, aj tie nezákonné veci, aj všetko ostatné.“

„Nebudete mať problém pozrieť sa mu do očí?“

„Nie.“

Ozvalo sa klopanie na dvere. Tamara vstala a išla otvoriť.

„Poďte ďalej, už vás čakáme.“

Juraj Kratochvíl vošiel do miestnosti. Jana Budínska nestihla ani vstať, kľakol si na zem a položil si jej hlavu do lona. Plakal. Ona tiež.

To všetko sa odohralo v priebehu piatich sekúnd.

Tamara nechápala.

Juraj Kratochvíl zdvihol hlavu, pozrel sa do očí manželke muža, ktorého zabil. „Prepáč. Prosím, prepáč.“

Tamare zrazu zapadli do seba všetky kolieska. Do výjavu, na ktorý sa dívala, sa snažila vstúpiť čo najcitlivejšie. „Juraj, čo keby ste sa posadili?“

Juraj Kratochvíl vstal, oprášil si kolená a sadol si tak, aby dobre videl na Janu Budínsku.

„Nechcete mi niečo povedať?“

„Rád by som hovoril ja,“ vzal si slovo trojnásobný násilník.

Tamara si v nasledujúcej hodine vypočula príbeh nenaplnenej lásky. Juraj bol do Jany roky zamilovaný. Lenže ona sa vydala za jeho najlepšieho kamaráta. Porodila mu dve deti a čím ďalej, tým viac v manželstve trpela. Život na hrane je možno pre mužov dobrodružstvom, pre ženu s malými deťmi je to však večný strach. Čím závažnejšie zločiny tí dvaja páchali, tým viac sa obávala o bezpečnosť svoju i detí. Juraj a jeho nebohý kamarát drogy nielen užívali, aj s nimi obchodovali. Pod ich vplyvom mávali záchvaty agresie. Janu v takých stavoch manžel mlátil ako žito. Neraz bola odhodlaná od neho odísť a žiť normálny, pokojný, obyčajný život. Lenže nemohla. Vedela, že ak by tak urobila, bol by to jej koniec.

Jedinou útechou jej bol Juraj, neraz ju ochránil pred mužom. Hoci bol vlastne taký istý, znovu k nemu pocítila lásku. Obaja si však uvedomovali, že si ju nemôžu dovoliť. Janin manžel by bol schopný oboch popraviť.

Až prišiel osudný večer. Pilo sa, drogovalo a Jana s Jurajom sa dopustili neopatrnosti. V domnení, že už všetci z partie spia, sedeli vonku pri dohárajúcej vatre. Noc, oheň, hviezdy a blízkosť duší, ktoré sa ľúbia, spôsobili, že sa začali bozkávať. Nevšimli si, že za nimi stojí Janin manžel. Len precedil cez zuby: „Najprv zabijem teba a potom decká.“

Ani jeden z nich nepochyboval o tom, že to naozaj urobí. Strhla sa bitka a v nej manžel Jany Budínskej musel zomrieť. V opačnom prípade bola hrozba príliš veľká.